

[Tvede.]
til at hidføre forøget Afsætning af dansk Produktion og dermed forøget Beskæftigelse for danske Arbejdere. Jeg skulde tro, det maatte være Regeringens Pligt at efterkomme en saadan Udtalelse, at indfri et saadant Løfte, at fremsætte dertil sigtende Forslag, og det var det, jeg opfordrede til. Det kan jo ikke være min Opgave at gøre det, thi naar Regeringen paa Rigsdagssamlingens første Dag fremsætter en saadan Udtalelse, synes jeg, naar vi i Øjeblikket er oppe paa omkring 40 000 arbejdsløse, at det er den, der maa gøre noget. Men jeg mærker jo godt, at det ærede 9de Medlem for 6te Kred (Gunnar Fog-Petersen), som maaske har haft en vis Andel i denne Regerings Dan-nelse, straks stikker sin Kæp i Hjulet gennem Udtalelser, der muligt vil gøre det vanskeligt for den højtærede Regering at indfri det Tilsagn, som Statsministeren gav Offentligheden ved sin Udtalelse ved Rigsdagens Aabning.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører for Venstre syntes at bebrejde mig, at jeg var saa ivrig for at faa en Forhandling i Gang her i Landstinget, at jeg viste et særligt Initiativ her i den Retning, medens jeg i Folketinget havde beholdt mig forholdsvis passiv. Maa jeg dertil sige for det første, at jeg jo ikke har nogen Indflydelse paa et Udvalgs Arbejde. Naar jeg ikke blev tilkaldt til Folketingets Udvalg, ved jeg ikke, hvilket Initiativ jeg skulde have udfoldet der, udover hvad jeg gjorde. Men for det andet vil jeg gerne sige, at jeg har den Opfattelse, at det ofte vil være saa, hvilket er forudsat i Forfatningen, at i Folketinget vil Kampen i højere Grad komme til at staa om de store politiske Principper, medens det er Opgaven, naar Sagen kommer herover til Landstinget, at undersøge i dette saglige og — Guderne skal vide — roligt overvejende Ting, om der ikke er en eller anden Mulighed for at naa til en Overenskomst. Derfor kan det aldrig nogen Sinde bebrejdes en Minister, og mindst af alt en socialdemokratisk Minister, at han endogsaa overfor en saa haardkogt Modstand som den, der ydes fra Venstres Side, viser sig saa forhandlingsvillig som overhovedet muligt; det tjener ham i høj Grad til Ære og hans Taalmodighed i aller-højeste Grad. End ikke de sidste Udtalelser af den ærede Ordfører for Venstre vil altsaa i nogen Maade forhindre mig i at tilsi- den størst mulige Forhandlingsvillighed i det Udvalg, der antagelig og forhaabentlig bliver nedsat om denne Sag.

Den ærede Ordfører for Venstre vil jo, i Øjeblikket i hvert Fald, intet. Han vil ikke fortsætte ad den Vej, som Venstre særlig var inde paa i 1924, han vil heller ikke fortsætte ad nogen anden Vej, gennem skønmæssig Hjælp fra Kommunerne, han vil overhovedet i Øjeblikket ikke noget som helst andet, saa vidt jeg har forstaaet ham, end at henvise de arbejdsløse til Fattigvæsenet eller Hjelpekassen. Og jeg indrømmer det ærede Medlem, at i saa Henseende er det ikke nødvendigt at fremsætte noget Lovforslag. Det ærede Medlem vil maaske dertil sige: Jo, jeg har henvist til Krisekasserne. Jeg har svaret ham derpaa, at han ikke med sit personlige Kendskab til Forholdene, til Arbejdsløshedskassernes Stilling i de senere Aar, til Arbejdsløshedskasse-medlemmernes Indtægter, med nogen som helst saglig Vægt i Øjeblikket, under den nuværende Lovgivning, under de nuværende Forhold, kan henvise til Krisekasserne. Det kan han gøre, hvis han vil være med til at gennemføre det Forslag, den nuværende Regering har liggende i Folketinget, om Udbygning af Arbejdsløshedsforsikringen og Udbygning af Krisekasserne; men det Forslag kan under ingen Omstændigheder træde i Kraft før til Efteraaret, og det er for inde-værende Vinter, dette Lovforslag om midlertidig Hjælp til de arbejdsløse skulde gælde. Jeg har altsaa Ret i at sige, at den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Venstreparti vil i Øjeblikket overhovedet ikke andet end lade de arbejdsløse blive ved Hjelpekasserne og Fattigvæsenet. Det vil vi andre meget nødt, og det har Venstre heller ikke tidligere ønsket.

I øvrigt har jeg kun et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører vedrørende Spørgsmaalet om Udgifterne. Jeg har udtrykkeligt i det andet høje Ting sagt, at jeg, før jeg fremsatte Lovforslaget, selvfølgelig har forhandlet med Arbejdsdirektoratet om, hvad Lovforslagets Gennemførelse vilde koste, og Ordføreren slog sig til Taals dermed, idet han gik ud fra, at Ministeren ikke løj. Saa er det egentlig underligt, at Ordføreren for det samme Parti i dette høje Ting bliver ved at paastaa, at jeg ikke har forhandlet med Arbejdsdirektoratet. Jeg har ganske vist ikke fremkaldt nogen officiel Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet, men det er jo ogsaa saa uendelig ligegyldigt; som Dr. Krag bagefter i en Samtale sagde til mig: om De sidder en Formiddag med 2—3 Embedsmænd og forhandler med dem paa Grundlag af deres Materiale, eller De faar en Skrivelse, er naturligvis ligegyldigt. Jeg havde altsaa før Lovforslagets Fremsæt-